

merisa meijere

S

kārleṭa

Mēness hronikas
II grāmata

No angļu valodas tulkojusi

Laura Dreīže

ZVAIGZNE

Pirmā
D A Ļ A

*“Sarkangalvīte nezināja, ka vilks ir plēsīgs zvērs,
un nemaz nebaidījās.”**

* Brāļi Grimmi. Sarkangalvīte. Tulk. E. Birznieks-Upītis. Rīga : Liesma, 1968.

Viens

SKĀRLETA GRASĪJĀS NOSĒDINĀT GAISA KUČI ŠĶĒRSIELĀ aiz Rjē tavernas, kad ietrinkšķējās uz pasažiera sēdekļa nomestais mobilais ekrāns. Troksnim sekoja balss ieraksts: – *Saņemts ziņojums mademoiselle Skārletai Benuā no Tulūzas policijas Personu meklēšanas departamenta.*

Meitenes sirds salēcās. Viņa pēdējā brīdī pagrieza stūri, lai kuģa labais borts nesaskartos ar akmens sienu, un nobremzēja, pilnībā apturot transportlīdzekli. Skārleta izslēdza dzinēju, jau taustīdamās pēc blakus noliktā mobilā ekrāna. Displeja bāli zilā gaisma atstarojās no pilota kabīnes kontrolpaneļa.

Viņi bija kaut ko noskaidrojuši.

Tulūzas policijas iecirkņa darbinieki noteikti bija kaut ko noskaidrojuši.

– Pieņemt ziņojumu! – meitene uzsauca, teju vai žņaugdama ekrānu pirkstos.

Meitene gaidīja ieraudzīt videoierakstu no detektīva, kurš izmeklēja viņas vecmāmiņas lietu, taču saņēma tikai neizskaistināta teksta rindu.

28.08.126. T.Ē.

RE: LIETA NR. AIG00155819,

UZSĀKTA 11.08.126. T.Ē.

INFORMĒJAM SKĀRLETU BENUĀ NO RJĒ
FRANCIJĀ (EF), KA 126. GADA 28. AUGUSTĀ,

PLKST. 15.42, BEZVĒSTS PAZUDUŠĀS

MIŠELAS BENUĀ (RJĒ FRANCIJĀ, EF) LIETAS

IZSKATĪŠANA IR PĀRTRAUKTA. IEMESLS: NAV

PIETIEKAMU PIERĀDĪJUMU PAR VARDARBĪBU

VAI NEKONKRETIZĒTU ĻAUNPRĀTĪBU.

PIEŅĒMUMS: PERSONA DEVUSIES PROM NO

BRĪVAS GRIBAS UN/VAI IZDARĪJUSI PAŠNĀVĪBU.

LIETA SLĒGTA.

PATEICAMIES, KA IZMANTOJĀT MŪSU

IZMEKLĒŠANAS PAKALPOJUMUS!

Ziņojumam bija pievienots policijas reklāmas video, kas atgādināja piegādes kuģu pilotiem būt uzmanīgiem un nenoņemt drošības jostu, kamēr darbojas lidaparāta dzinējs.

Skārleta blenza mazajā displejā, līdz vārdi saplūda klie-dzoši melnbaltā juceklī un radās iespaids, ka kuģis karājas virs bezdibeņa. Viņas tvēriens sakļāvās arvien ciešāk, līdz ekrāna plastmasas aizmugure nokrakšķēja.

– Pamulķi, – meitene nošņācās, pārtraucot kabīnē val-došo klusumu.

Vārdi *LIETA SLĒGTA* ņirdza viņai pretī.

Skārleta izgrūda aizžņaugtu kliedzienu un trieca ierīci pret kuģa kontrolpaneli, cerēdama sašķaidīt to plast-masas, metāla un vadu mudžeklī. Pēc trim sparīgiem sitieniem ekrāns tikai viegli aizkaitināti nomirgoja. – *Jūs*

pamuļķi! – Meitene nosvieda ierīci uz grīdas pasažieru pusē un atgāzās sēdekļī, iekērusies savos cirtainajos matos.

Drošības josta spiedās krūtīs un piepeši šķīta smacējam. Skārleta atsprādzēja siksnu un ar kāju atspēra vaļā durvis, teju vai velšus izveldamās šķērsielas ēnā. Tauku un viskija smārds, kas vēdīja no kroga, gandrīz laupīja meitenei elpu, kamēr viņa kampa gaisu, pūlēdamās saprātīgā veidā pārvarēt dusmu uzplūdu.

Viņa dosies uz policijas iecirkni. Šodien jau bija par vēlu to darīt. Tātad rīt. No paša rīta. Viņa uzvedīsies mierīgi un sakārīgi un paskaidros, kādēļ policisti ir kļūdušies. Viņa panāks, lai lietas izskatīšana tiktu atsākta.

Skārleta pavināja plaukstas locītavu gar skeneri pie kuģa lūkas un parāva to augšup sparīgāk, nekā hidraulika pielāva.

Viņa liks detektīvam turpināt izmeklēšanu. Viņa panāks, lai viņš ieklausās. Viņa izskaidros, ka vecmāmiņa nav devusies prom no brīvas gribas un pilnīgi noteikti *nav* izdarījusi pašnāvību.

Kuģa bagāžas nodaļumā bija iespiests pusducis plastmasas kastu ar dārzeniņiem, bet Skārleta tās tikpat kā neredzēja. Domās viņa atradās jūdzēm tālu, Tulūzā, un jau plānoja sarunas norisi. Meitene lika lietā visus pārlicināšanas paņēmienu un spriestspēju, kas bija viņas rīcībā.

Ar vecmāmiņu kaut kas bija atgadījies. Kaut kas nebija kārtībā, un, ja policisti neturpinās izmeklēšanu, Skārleta iesūdzēs viņus tiesā un gādās, lai tiem rāceņgalvām tiktu atņemtas detektīvu pilnvaras un viņi vairs nekad nevarētu strādāt savā amatā, un...

Pagrābusi katrā rokā pa sarkanam, spīdīgam tomātam, meitene apcirtās uz papēža un svieda tos pret akmens mūri. Tomāti pārsprāga, nošķiežot ar sulu un sēklām dražu kauzdes, kas gaidīja, kad nokļūs atkritumu presē.

Sajūta bija laba. Skārleta paķēra vēl vienu tomātu, atcerēdamās detektīva šaubu pilno sejas izteiksmi, kad viņa bija centusies paskaidrot, ka viņas vecmāmiņa *nemēdz* vienkārši pazust. Meitene iztēlojās, kā auglis sašķīst pret vīrieša pašapmierināto ģīmi...

Mirkli, kad galu ņēma ceturtais tomāts, vaļā atsprāga durvis. Skārleta sastinga, jau stiepdama roku pēc nākamā augļa, kad ailā parādījās kroga īpašnieks. Žila šaurā seja sviedros spīdēja, kamēr viņš pārlaida skatienu oranžajai žurgai, ar ko Skārleta bija noķēpājusi viņam piederošās ēkas sānus.

– Es ceru, ka tie nav *mani* tomāti.

Meitene izvilkta roku no groza un nobraucīja to netīrajos džinsos. Viņa juta no vaigiem strāvojošo karstumu un pati savu nevienmērīgo pulsu.

Žils noslaucīja sviedrus no sava tikpat kā plikā paura un paglūnēja uz Skārletu. Tā bija krodzinieka ierastā sejas izteiksme. – Nu?

– Tie nebija tavi tomāti, – meitene nomurmināja. Tā bija taisnība – augļi piederēja viņai līdz brīdim, kad Žils būs par tiem samaksājis.

Krodzinieks kaut ko noņurdēja. – Tad es tev atvilksu tikai trīs univus par to, ka man būs jāsatīra šī draņķība. Ja esi beigusi vingrināties mešanā mērķī, varbūt ienesīsi kaut ko iekšā? Es jau divas dienas pasniedzu apvītušus salātus.

Žils nozuda atpakaļ ēstuvē, atstādams durvis pusvirus. Šķērsielā ieplūda trauku šķinda un smiekli – neiederīgi normālas skaņas.

Pasaule ap Skārletu juka un bruka, bet neviens to nemānīja. Viņas vecmāmiņa bija pazudusi, bet nevienam tas nerūpēja.

Meitene atkal pievērsās lūkai un satvēra tomātu groza malas, gaidīdama, kamēr sirds beigs daudzīties. Domās vēl arvien šaudījās ziņojumā izlasītie vārdi, bet prāts pamazām noskaidrojās. Pirmais dusmu vilnis palika pūstam kopā ar sašķaidītajiem tomātiem.

Kad Skārletas plaušas elpojot vairs nesarāvās spazmās, viņa uzstīvēja grozu virsū kastei ar rūsganiem kartupeļiem un izcēla nastu no kuģa.

Virtuvē pavāri ignorēja Skārletu, kamēr viņa izvairījās no čurkstošajām pannām un devās uz vēso noliktavu. Meitene iestūma kastes plauktos, kur marķiera uzraksti gadu gaitā bija neskaitāmas reizes noskrāpēti un atkal atjaunoti.

– *Bonjour, Skārlij!*

Skārleta pagriezās un atglauda matus no sasvīdušā kakla.

Durvju ailā staroja Emilī. Meitenes acis noslēpumaini dzirkstīja, taču viņa pavirzījās atpakaļ, ieraudzījusi Skārletas sejas izteiksmi. – Kas...

– Es negribu par to runāt. – Skārleta paspraucās garām viesmīlei un devās atpakaļ cauri virtuvei, bet Emilī tikai nošņaukājās un riksīšiem sekoja.

– Tad nerunā. Es tikai priecājos, ka tu esi šeit, – viņa sacīja un pieķērās Skārletai pie elkoņa, kad abas izgāja šķērsielā. – Viņš ir atgriezies. – Par spīti eņģeliski blondajām matu

cirtām, kas ieskāva Emilī seju, viņas smīns vedināja uz ārkārtīgi velnišķīgām domām.

Skārleta atbrīvojās un, paķērusi kasti ar pastinakiem un redīsiem, pasniedza to viesmīlei. Viņa neatbildēja, nespējama izrādīt interesi par to, kas ir *viņš* un kāpēc viņa atgriešanās ir svarīga. – Lieliski, – meitene nomurmināja, piekraudama grozu ar čaukstošiem, sarkaniem sīpoliem.

– Tu neatceries, vai ne? Nu, Skārlij, tas ielu cīkstonis, par kuru viņdien tev stāstīju... ak, bet varbūt es to stāstīju Sofijai.

– *Ielu cīkstonis?* – Skārleta aizmiedza acis. Pierē sāka pulsēt galvassāpes. – *Nopietni, Ema?*

– Neesi tik noraidoša. Viņš ir jauks! Šonedēļ viņš ierodas gandrīz katru dienu un vienmēr apsēžas manā zonā, un tas noteikti kaut ko nozīmē, vai ne? – Kad Skārleta neko neteica, viesmīle nolika kasti zemē un no priekšauta kabatas izķeksēja košļājamās gumijas paciņu. – Viņš vienmēr ir ļoti kluss – atšķirībā no Rolāna un viņa bandas. Manuprāt, viņš ir kautrīgs... un vientuļš. – Emilī iebāza gumijas plāksnīti mutē un piedāvāja vienu arī Skārletai.

– Kautrīgs ielu cīkstonis? – Skārleta ar rokas mājienu atteicās no košļājamās gumijas. – Vai tu pati dzirdi, ko runā?

– Tev viņš jāsatiek, lai to saprastu. Viņa acis ir tik... – Viesmīle apvēdināja pieri, attēlodama karstuma dūrienu.

– Emilī! – Durvis atkal parādījās Žils. – Beidz virināt muti un nāc šurp! Tevi sauc pie ceturtā galdiņa. – Krodzinieks paglūnēja uz Skārletu, mēmi brīdinot, ka atvilks vēl vairāk univu no meitenes atalgojuma, ja viņa nepārtrauks novērst personāla uzmanību. Tad, negaidīdams atbildi, Žils nozuda atpakaļ iekšā. Emilī parādīja mēli viņa mugurai.

Atbalstījusi sīpolu grozu pret gurnu, Skārleta aizvēra kuģa lūku un paspraucās garām viesmīlei. – Vai pie ceturtā galdiņa sēž *viņš*?

– Nē, pie devītā, – Emīli nopukojās, paceldama sakņaugu nastu. Ejot cauri tvaika pārplūdinātajai virtuvei, viesmīle noelsās. – Ak, es esmu tāda muļķe! Visu nedēļu grasījos nosūtīt tev ziņu un apjautāties par tavu vecmāmiņu. Vai esi noskaidrojusi kaut ko jaunu?

Skārleta sakoda zobus, kamēr galvā kā lapsenes dūca ziņojumā izlasītie vārdi. *Lieta slēgta.*

– Nav nekā jauna, – meitene atbildēja, tad ļāva sarunai noslāpt pavāru haotiskajās kļaidās pie letes.

Emīli sekoja Skārletai līdz pat noliktavai un nometa nešļavu zemē. Pirms viesmīle paguva pateikt kaut ko pacilājošu, Skārleta ķērās pie grozu pārkārtošanas. Emīli izmēģināja obligāto piebildi: – Mēģini neuztraukties, Skārlij. Viņa atgriezīsies, – un tad nozuda atpakaļ krogā.

Skārletai no zobu griešanas jau smeldza žoklis. Visi izturējās tā, it kā viņas vecmāmiņa būtu klaiņojošs kaķis, kas pārradīsies mājās, kad būs pietiekami izsalcis. *Neuztraucies. Viņa atgriezīsies.*

Bet vecmāmiņa bija pazudusi jau vairāk nekā divas nedēļas. Pazudusi – bez jebkādas ziņas, atvadām vai brīdinājuma. Viņa pat bija palaidusi garām Skārletas astoņpadsmito dzimšanas dienu, lai gan nedēļu pirms tam bija nopirkusi visas sastāvdaļas, lai izceptu mazmeitas iecienīto citronkūku.

Neviens no laukstrādniekiem nebija redzējis viņu aiz-
ejam. Neviens no darba androīdiem nebija ierakstījis neko

aizdomīgu. Vecmāmiņa bija atstājusi savu mobilo ekrānu mājās, taču nedz saglabātajās ziņās, nedz kalendārā vai tīkla vēsturē neizdevās atrast nekādus pavedienus. Tas, ka viņa bija devusies prom bez sakaru ierīces, jau pats par sevi bija gana aizdomīgi. Neviens nekur negāja bez sava ekrāna.

Tomēr bija vēl kas ļaunāks. Ļaunāks par pamesto mobilo ekrānu un neizcepto kūku.

Skārleta bija atradusi arī vecmāmiņas ID čipu.

Viņas *ID čipu*. Tas bija ietīts ar sarkaniem asins traipiem izraibinātā marlē un atstāts uz virtuves letes.

Detektīvs sacīja, ka tā rīkojas cilvēki, kuri bēg un nevēlas tikt atrasti, – viņi izgriež savu ID čipu. Viņš to bija pateicis tā, it kā būtu atrisinājis lietu, taču Skārleta sprieda, ka par šo triku droši vien ir dzirdējuši arī nolaupītāji.